

Պարույր Սևակ

Ճարտարապետական ցուցահանդեսում

Մտնում ես ներս:

Նե՛րս ես մտնում կարծես շենքից ապագայի:

Էկրաններ են պատերն ասես, որոնց վրա, մոտ ու հեռու,

Կինոկադրերն են համրացել այն նկարի,

Որ հայրենի իմ քաղաքի վաղվա օրն է քո դեմ փոում:

Խայտում է սիրտդ անհանգիստ: Խենթ հրճվանքի

Ալիքներն ես կարծես զգում քո տաքացած երակներում:

Շունչ ես քաշում ազատորեն, ասես կուրծքըդ երգ է գրում,

Ռիթմիկ մի երգ՝ ազատ չափով, առանց ճնշիչ բռնահանգի:

Կա՛նգ առ այստեղ: Այստեղ բոլորն են կանգ առնում:

Տե՛ս տողանցող այս շենքերը և աշտարակն այս նիզակվող:

Դու կանգնած ես Երևանի վաղվա շքեղ կայարանում,

Ես այս՝ սրահն է հյուրընկալ,

Որ հյուրերին ձեռքով անում

Մոտ է կանչում իր երկնաքեր աշտարակով:

Այսօր սակայն

Նույնիսկ շքեղ կայարանում

Գնացքը քո ծով հրճվանքի

Կանգ է առնում չափազանց քիչ.

Ձգում է քեզ իբրև մագնիս

Եվ հայացքդ չքնաղ տեսքին է իր գամում

Ստադիոնը «Դինամո»-ի:

Այնտեղ, նայի՛ր

Ոչ ֆուտբոլի խաղ կա այսօր, և ո՛չ մրցում.

Տուֆքարի մեջ լոկ խաղում են ճառագայթներն արեգակի,

Եվ գարդերն ու խոյակներն են շքամուտքի վրա մրցում:

Ահա և նոր Ակադեմիան,

Ուր մեր անցյալ պատմությունը

Ազատվում է իր կեղևից փոշեթաթախ,

Ուր միգամած ոլորտներում

Աստղերի լույս գաղտնիքներն են դեռ բաց անում,

Եվ ուր սերմը միջուրինյան այգիների՝ հասունանում

Եվ աճում է նախ՝ մտքի մեջ,

Ապա՝ մեր լուրթ երկնքի տակ...

Շենքե՛ր, շենքե՛ր գեղաքանդակ,

Եվ կամարնե՛ր աղեղնաձև կորընթարդով,

Եվ փողոցնե՛ր, պողոտանե՛ր ճառագայթող,

Գործարաննե՛ր, ֆաբրիկանե՛ր, որոնց մարկա՛ն

Վաղը պիտի իմ մայրենի լեզվով խոսի

Վերածնված իմ եզերքի աննախադեպ կյանքի մասին,-

Եվ, վերջապե՛ս,

Իբրև լույսի, շնչող հույսի գրավական՝

Դոյակի պես ծանր նստած կայանն ահա Գյումուշգէսի...

...Կինոկադրերն են փոփոխվում արագորեն:

Ահա վաղվա Ալավերդին,

Ահա Վեդի՛ն,

Արտաշա՛տը, Դվի՛նն ահա, որոնք հիմա հպարտորեն

Բարձրանում են մեր կապուտակ երկնքի տակ՝

Պատմությունից ժառանգելով միայն իրենց անունը թանկ...

Խայտում է սիրտըս անհանգիստ.

Խենթ հրճվանքի

Ալիքներն են կարծես գգում քո տաքացած երակներում,
Շունչ են քաշում ազատորեն - կարծես կուրծքդ երգ է գրում՝
Ռ-իթմիկ մի երգ՝ ազատ չափով, առանց ճնշիչ բռնահանգի:

18.IX.1949թ.

Երևան